

גליון מ"ב בתשע"ד
שנה ג'

סיפורי צדיקים

יו"ל לע"נ הרה"ח ר' הלל ז"ל בן ר' פינחס נחום המבורגר שיבלט"א

סיפורי חז"ל

פעם אחת הלכו רבי שמעון ותלמידיו בדרך. כשהגיעו לנהר, אחד התלמידים ורבי יוסי שמו, הרכיב עצמו כדי לשתות מים מהנהר, ונרטבו בגדיו. אמר רבי יוסי לחבריו, הלואי לא היה נברא כלל נהר זה. רבי שמעון שמע את דברי רבי יוסי, נענה ואמר: אסור לומר כן, ואסור לזכות דבר מכל אשר ברא הקב"ה בעולמו, שהרי כתוב (בראשית א) "וירא אלוקים את כל אשר עשה והנה טוב מאד" והכוונה שהכל טוב הוא. אפילו נחשים ועקרבים וחיות טורפות שהם מזיקות, מכל מקום נצרכות הן לטובת בני אדם, רק שבני האדם לא יודעים מכך. תוך כדי דיבורו ראו החכמים כי מגיח לפנייהם נחש. קם רבי שמעון ואמר: "נחש זה בא לעשות לנו נס". הנחש חלף על פני החכמים והקדימם, וכך המשיך הלאה, ובדרך פגש הנחש בנחש ארסי נוסף הנקרא "אפעה", והחלו שני הנחשים לפגוע האחד במשנהו, עד שנפלו שניהם כשהם מתיים. כשהגיעו רבי שמעון ותלמידיו למקום בו מתו הנחשים וראו את הנס, מיד קרא רבי שמעון ואמר: ברוך הוא על אשר עשה עמנו נס גדול זה, הכל יודעים הרי כמה מסוכן הוא הנחש 'אפעה' שכל המביט בעינו כבר קשה לו לצאת ממנו חי, וכאן ללא שום התאמצות נצלנו מאותו נחש על ידי נחש אחר, שהיה השליח מן השמים להצלתנו. נס זה בא ללמדנו שאף המזיקים שברא הקב"ה לא בראם כי אם בשביל בני האדם, וכדברי התנא רבי שמעון בר יוחאי.

פרשת השבוע

לבני יששכר תולדות למשפחותם
וגו'

פעם נתעורר הרה"ק רבי צבי אלימלך מדינוב בעל ה"בני יששכר" זיע"א לחקור אחר מקור מחצבתו למעלה בקודש, מאיזה שבט הוא מיי"ב השבטים. עוד זאת תהה בלבו על כך שבהגיע ימי החנוכה הוא מרגיש תוספת קדושה והתעלות מיוחדת, ומשמע לכאורה שהוא מגזע החשמונאים שפעולתם בימי החנוכה נקבעה לדורות. כשבא ללובלין לפני רבו ה"חווה" הקדוש זיע"א, אמר לו ה"חווה": דע לך כי מקור מחצבתך משבט יששכר, עליהם נאמר: יודעי בינה לעתים", והם היו ת"ח מופלגים. אמנם רגשי הקודש שאתה מרגיש דווקא בימי חנוכה, אינם מסיבת היותך צאצא של החשמונאים, אלא מכיון שאבות אבותך מגזע שבט יששכר, היו בבית דינם של החשמונאים, ובם יסדו לדורות את מצוות החנוכה, על כן אתה מרגיש תוספת קדושה והתעלות בימים נשגבים אלו. לכן קרא הרה"ק מדינוב את ספרו בשם "בני יששכר".

והתוודו את חטאתם אשר עשו (ה'
ז')

מסופר: איש פשוט אחד שגר בירושלים היה סובל לפני פטירתו יסורים רבים ולא יכול היה למות, כשבאו אליו אנשים לבקרו, לא ביקש מהם דבר, כי אם שיתפללו את ה' שיקח את נשמתו ולא יסבול יסורים נוראים כאלה, והיה גוסס ומתעורר לתחיה, ושוב גוסס, וחוזר חלילה. בין המבקרים אותו היה אדם אחד שביקש ממנו שיספר לו את כל פרק חייו ומה שעבר עליו מימי נעוריו ועד עתה, התחיל לספר ובתוך הדברים סיפר שהיה בליזענסק, כשהוכיר האיש את העיר לזעזענסק עלתה מחשבה בלב האיש המבקר ושאל אותו, אם היה על קברו של הרה"ק רבי אלימלך מליזענסק זיע"א, החולה השיב בתמיהה, וכי אפשר להיות בליזענסק ולא להשתטח על קברו של אותו צדיק. אם כן אמר האיש, מובן הדבר, רבי אלימלך כתב בצוואתו, שכל מי שיפקוד את קברו מובטח לו שלא ימות בלא תשובה, והעצה היעוצה לך, תאמר וידוי ותעשה תשובה, עשה החולה כן ומיד נפטר.

זמני השבת

זמני יציאת השבת:

ירושלים: 8:21 ת"א: 8:24 ר"ת: 8:54

פרשת נשא

זמני כניסת השבת:

ירושלים: 7:03 ת"א: 7:18

שש המילים הגורליות

בזמנו של הרב הקדוש המגיד רבי יחיאל מיכל מזלאטשוב זיע"א, היה איש אחד גר במלון בכפר אצל שר אחד משרי פולין. והאיש היה חייב ממון רב להשר, ולא היה ביכולתו לשלם לו. ותפש השר את האיש ואשתו ובניו והכניס אותם לבית הסוהר, לכל ימי חייהם. והאיש ובניו ישבו שם ימים רבים, עד שבא עת שאשתו ילדה שם בן זכר. ובאו אנשים חשובים להשר, והפצירו בו שיתן חירות ורשות להשוכר ואשתו ומשפחתו ביום השמיני למול את בנו. ונתן להם רשות ויצאו מבית הסוהר, והשר העמיד שומרים אצלם שלא יברחו. ונתאספו עשרה יהודים מהסביבה, ומלו את הילד, ועשו סעודת ברית מילה, ובא גם כן הסוהר הראשי מהחצר להשתתף בסעודה, ושתו י"ש הרבה עם הסוהר, עד שהיטיב לבו ביין.

אמר הסוהר להקראים: "הנה, יש לי שלשה סוסים טובים, אשר הם קלים במרוצתם כמו הצבאים. ואם תשלמו לי, אז אקח את השוכר ואת אשתו ובניו, ואוליכם לעיר הרחוקה מכאן עשר פרסה בלילה הזה". כי היו ימי החורף, אשר הדרך חלקה בתכלית והלילה ארוך מאד. והסכימו כולם לזה, ונתנו לסוהר כסף, ולקח את האיש ובניו ביתו, וברחו בתחילת הלילה. והשומרים היו כולם שיכורים מריבויי שתיית הי"ש, ונרדמו ולא ידעו מזה כלל. והנה, בזמן קצר נסעו שלש פרסאות מהחצר, ונזכרו ששכחו את הילד הנימול. ובכו בכייה רבה, והיה בדעתם לחזור. ולא רצה הערל, כי היה ירא לנפשו כי יתוודע להשר שגנבם. ונסע עד שבאו בסוף הלילה אל עיר אחת, והערל חזר לדרכו. והנה בחצי הלילה כאשר פג היי"ש מהשומרים, קמו משנתם וראו שברח היהודי ובניו ביתו. ותיכף הלכו וסיפרו להשר. ושלח השר סוסים רודפים בכל הדרכים ולא השיגם.

סיפרו להשר: שהילד הקטן נשאר בחצר. ולקח השר את הילד, והיה בדעתו שהוא יהיה לו לעבד לעולם. וכאשר בא הסוהר מדרכו, סיפרו לו איך שהשוכר ובניו ברחו מהחצר. והסוהר היה איש מוכשר אולם חשוך בנים, ובעיני השר נשא חן. והלך הסוהר להשר, וביקש ממנו שיתן לו את הילד והוא יגדל אותו בביתו ויהיה לו לבן. ונתן אותו השר, וגדל אצלו הילד עד שהיה בן שמונה שנים, וקרא להסוהר ולאשתו אב ואם. וכשהיה בן שמונה שנים, חנכו לעסוק במרעה הצאן.

פעם אחת היה בשדה עם הצאן, ונפלה קטטה בין הרועים. אמרו לו: "אל תדמה בנפשך שאתה מיוחס לבנו של הסוהר. ובאמת אתה לא מבני עמנו, ויהודי אתה". וסיפרו לו את כל המעשה, ולא האמין לדבריהם. ואמרו לו: "אם אין אתה מאמין

לדברינו, הא לך אות. ראה שאתה נימול, ואנו ערלים". וראה שכן הוא כדבריהם, וחשב בדעתו: אם כן שמזרע היהודים אנכי, רצוני גם כן להיות יהודי כמו אבי ואמי האמיתיים, וחשב מחשבות איך לברוח לעיר בין היהודים.

פעם אחת נסע הסוהר ואשתו מביתם, וידע הנער שיחזרו לביתם רק אחרי כמה ימים. ותיכף אחר נסיעתם ברח לנפשו, עד שבא לעיר בין היהודים, וסיפר להם המעשה. ותיכף חלצו ממנו את בגדי השעטנו, ולבשו אותו בגדי יהודי וטלית קטן, ונתעכב שם כמו שנה, ולמד א"ב וסדר התפלה. ואחר כך נשלח משם לעיר אחרת, כי יראו פן יתוודע הדבר, ושם למד חומש עד לימוד התלמוד, ונעשה בר מצוה. ואחר כך נסע משם לישיבה, ונעשה שם למדן בגפ"ת. ומשם לקח אותו יהודי אשר היה גר במלון ללמוד עם בניו, ועסק במלמדות כמה זמנים.

הבעל הבית אשר עסק אצלו בעסק המלמדות, היה מחסידיו של הרה"ק רבי מיכל מזלאטשוב זיע"א. ופעם אחת כשנסע הבעה"ב שלו לרבו. אמר להנער: "הנה אני נוסע כעת מחר לרבי לזלאטשוב, אם רצונך לנסוע עמי אקח אותך". אמר המלמד: "ולמה לא יהיה רצוני בזה? אדרבא, אפשר שהרב הקדוש יגלה לי מקום אבי ואמי".

למחרת נסעו שניהם לזלאטשוב, ונכנס הבעה"ב במחיצת קדשו, ואחריו נכנס המלמד וסיפר לצדיק את כל הנעשה עמו, ואיך שהוא אינו יודע מאביו ואמו איה מקום מגוריהם. ולא השיב לו הרבי על זה, רק לקח חתיכת קלף, וכתב על הקלף כמה תיבות, ותפר הקלף בתוך חתיכת עור. וציווה להמלמד שילבש את הקלף תמיד תחת בגדיו, והקלף יהיה כך תפור, ולא יפתח אותו, עד שיגיע אצלו עת דודים. וכשיעמוד תחת החופה, שיהיה רב או מורה צדק אשר יפתח את תפירת העור, ויקרא מה שכתוב בהקלף, ורק אחר כך יכול לקדש את הכלה כדת.

אחר כך נסע חזרה לביתו של בעל הבית והמשיך לעסוק במלמדות, והעור אשר היה תפור בו הקלף, לבש מתחת בגדיו תמיד, כאשר ציווה הצדיק, ואף פעם לא פתח ולא ידע כלל מה שכתוב בקלף. לאחר תקופה נסע ממקום זה למקום רחוק, ועסק גם שם במלמדות, עד שהגיע לפרקו ונעשה בן תשע עשרה שנה, אז התחילו השדכנים לשדך לו את בת זוגו. ובמקום שהוא עסק שם במלמדות, רחוק כמו חמש פרסאות, היה דר איש עשיר בכפר. והאיש היה דרכו לבוא לפרקים אצל בעה"ב שהוא עסק שם במלמדות. ונשא המלמד חן בעיני העשיר מאוד, עד שהיה אוהבו כמו אב את בנו.

משל ונמשל

והתודו את חטאתם אשר עשו (נשא ה' - ז')

משל לרועה צאן אחד אשר רעה את צאנו בכר המרעה, וכשהתעייף הניח ראשו על מצע הדשא ונרדם. הכבשים פנו אנה ואנה, עד שמצאו פרצה בגדר ונכנסו אל השדה הסמוכה, שם היה מרעה דשן וטוב, ואכלו בכל פה, אלא שהיו אלה שדותיו של שר העיר, וכאשר ראו עבדיו כבשים זרות רועות בשדותיו, החרימו את הכבשים והניחו אותן בין עדרי השר. כאשר התעורר הרועה משנתו גילה לתדהמתו כי כל הכבשים נעלמו. שאל וחקר ונודע לו את אשר אירע. חשב הרועה בלבו מה לעשות כדי לרצות את השר. סיפרו לו ידידיו כי כבר קרה מקרה כעין זה בעבר, גם אז נכנסו כבשים אל שדות השר, ואכלו מהיבול המשובח, אלא שאו הגיש בעל הכבשים לשר שק סוכר במתנה, והשר סלח לו והשיב לו את הכבשים. שמח הרועה, ואף הוא הודרו והעמיס על שכמו שק סוכר ופנה אל בית השר. כאשר הגיע אל הבית, נודע לו כי השר יצא וישוב רק למחרת, על כן הניח הרועה את שק הסוכר בחדרו של השר, ומשם יצא לדיר ונטל את הכבשים שלו ופנה לדרכו. כאשר חזר השר לביתו ושמע מה קרה, קצף מאד וביקש שיביאו אליו את הרועה. הגיע הרועה ונעמד כשהוא רועד לפני השר. שאל אותו השר בכעס: איך העזת להיכנס אל ביתי ולקחת את הכבשים מתוך העדר? סלח לי אדוני השר - השיב הרועה בגמגום - עשיתי כאשר עשה קודמי, הבאתי שק סוכר ונטלתי את הכבשים. "שוטה שכמותך" צעק השר האם אני זקוק לשק סוכר שלך? העיקר הם הבקשות והתחנונים שביקש קודמך, וכאשר שמעתי את תחנוניו, סלחתי לו כי ראיתי שהוא מתחרט באמת ובתמים.

כך הוא הנמשל: אנו שבים בתשובה לפני הקב"ה ומכים על חטא כפי שעשו קודמנו, אולם איך לא נבין כי העיקר הם התחנונים מעומק הלב השבור.

(בשם המגיד מדובנא זיע"א)

להעשיר היתה בת כלילת המעלות, ורצה מאוד לזווגה עם המלמד, כי מאוד נשא חן בעיניו. עד שנגמר הדבר, וכתבו תנאים למו"ט, וקבעו זמן החתונה. וכשבא זמן החתונה נסעו הבעה"ב והמלמד להעשיר הנ"ל, וכשבאו לקח אותם העשיר בכבוד לביתו, עד הגיע זמן החופה במו"ט. וכשעמד החתן תחת החופה, נזכר פתאום מציווי הרב הקדוש רבי מיכל, שלא יקדש את הכלה כי אם שיהיה תחת החופה רב או מורה צדק, ויראה מה שכתוב בהקלף. אמר למחותנו: "ידידי מחותני, אי אפשר לערוך את החופה היום". וסיפר לו הציווי מהרבי, שצריך שיהיה רב נוכח תחת החופה, ודחו את החופה ליום המחר. ותיכף שלח מחותנו מרכבה לעיר הסמוך להכפר, להזמין את הרב לחופה. ולמחר בא הרב, ועשו החופה כנהוג, וקודם שקידש הכלה, לקח החתן את הקלף מתחת מלבושיו, ונתן להרב שיקרא מה שכתוב בו. וראה הרב שלא נכתב, כי אם שש תיבות הללו, דהיינו: "איך יכול ליקח אח את אחותו".

כראות הרב את זה, נבהל מאד ועמד כמשתומם, כי לא הבין את פירוש הכתב. והראה להחתן, והחתן כשקרא את הקלף נתמלא שמחה גדולה, והתחיל לספק בידיו, ורץ מהחופה בשירה ובזמרה לבית אבי הכלה. ונבהלו כל העומדים שם, והמחותן נבהל מאוד, כי חשב שאולי שיגעון תפס את החתן. ושאל אותו הרב: "בקשתי שתגלה לי מה קרה ולמה אתה כל כך שמח מקריאת התיבות הללו". וסיפר לו החתן את כל המעשה מהחל עד כלה, ואמר להרב, ששמחתו הוא, כי דעתו היא, שברור הוא שהרבי הקדוש ראה ברוח קדשו, שהמחותן הוא אבי, והכלה היא אחותי". אחר כך דרש וחקר הרב מהמחותן מאיזה עיר הוא, וסיפר לו איך שברח מהשר. ושאל אותו הרב: "האם הציל הסוהר הציל את כל בני ביתו?", אמר לו: "רק ילד קטן שכחתי שם". שאל אותו הרב: "כמה שנים עברו מזמן הבריחה?", אמר שחלפו תשע עשר שנה. אמר החתן: "גם ימי חיי הם תשע עשרה שנה, ואני הוא בנך הילד הנימול ששכחת, והכלה היא אחותי". ואמר לו כל הסימנים שם, את שם הסוהר ושם השער מהחצר וכו'. ואכן נודע שהמחותן הוא באמת אביו, ונפלו זה על זה בבכיות רבות. ואחר כך גדלה השמחה בכפלי כפליים משמחת החתונה. והודו להקב"ה שבזכות המגיד הקדוש מזולאטשוב זכו להינצל מאיסור, וזכה למצוא את אביו ואת אמו ומשפחתו.

צ'ין אדם לחברו

עין טובה

בצעירותו היתה להרה"ק רבי דוד מלעלוב זיע"א חנות, וכל אדם שהיה נכנס לחנותו לקנות דבר מה, היה רבי דוד מתחיל למנות את כל החנוונים שבסביבתו שאפשר להשיג גם אצלם את המצרך המבוקש, והיה אומר להם: אצל פלוני תוכל לקנות מצרך זה, גם אצל אלמוני, ואם רצונך בכך דוקא, תוכל לקנות אצלי. כאשר בנו הרה"ק רבי משה זיע"א נשא אשה, פתח אף הוא חנות. לאחר זמן פתח מתחרה חנות דומה בסמוך לו, והוא בא בדמעות להתלונן אצל אביו. השיב לו אביו בפליאה: וכי אין אתה מרוצה מכך שגם יהודי אחר מפרנס את בני ביתו באותה סחורה?

ואהבת לרעך כמוך

מסופר על הגה"ק רבי נתן אדלר שנתכבד פעם אחת בסנדקאות, בברית שנערכה בעיר אחת שהיתה רחוקה מביתו מרחק רב. למרות הקור העז והשלגים, יצא רבי נתן לדרך וזכה במצוה חשובה זו. לאחר הברית חיפשו את רבי נתן ואיננו. חיפשו אחריו בדאגה רבה, ומצאו אותו עומד בחוץ כשיניו נוקשות זו בזו מרוב קור, והוא שומר על הסוס הרתום לעגלה שהסיעה אותו. שאל אותו בעל הברית: למה לא יכנס רבינו לבית החם והנעים וישתתף בסעודת

המצוה? וכי מצא הרב שמץ של פסול בביתו? ענה לו רבי נתן: חלילה, פשוט ריחמתי על העגלון שנשאר לעמוד בחוץ שומר על סוסו, בעוד אני יושב בתוך הבית החם. משום כך הצעתי להתחלף איתו מעט. נכנסו בני הבית ואכן מצאו את העגלון כשהוא ישן שנת ישרים ליד התנור החם, אולם רבי נתן לא הסכים בשום אופן להעיר אותו. ורק אחרי שאחד מבני הבית התעקש וביקש להחליף את הרב על משמרתו, ניאות הרב להיכנס לבית החם.

למנוע צער מאבא

הגאון רבי רפאל ברוך טולידאנו זיע"א בהיותו בן תשע, חלה במחלה קשה. הוא שכב במיטתו, מתפתל בכאבים עזים, בוכה וגונח מרוב יסורים. לפתע נכנס אביו לחדר, לבקר אותו, בו ברגע פסק הנער מבכיו. הידק את שפתיו וחיך אל אביו. באותה שעה שהה שם ידיו ורעו, הגאון רבי יוסף משאש זצ"ל, שנדהם למראה השינוי הכביר שחל בו. לאחר שהאב יצא מהחדר, שבו הגניחות והאנחות. שאל אותו רבי יוסף: כיצד יכולת להחריש, אחר שסבלך רב כל כך? ענה הנער בן התשע: "לא רציתי לצער את אבא, האם לא די בכך שאני סובל? לא רציתי שגם לאבא יכאב".

תילולא דצדקיא

שבת קודש ב' סיון הרה"ק רבי ישראל מויוניץ ב"ר ברוך (אהבת ישראל - תרצ"ו) הרה"ק רבי חיים אלעזר ב"ר צבי הירש ממונקאטש (מנחת אליעזר - תרצ"ז)

יום ראשון ג' סיון

הרה"ק רבי יעקב שמשון משפטיטווקע ב"ר יצחק (תקס"א)

יום שני ד' סיון

הרה"ק רבי ישע' נפתלי הירץ מדינוב ב"ר דוד (תרמ"ה)

יום שלישי ה' סיון

הרה"ק רבי גרשון אשכנזי ב"ר יהודה (עבודת הגרשוני - תרכ"ג)

יום רביעי ו' אייר

דוד מלך ישראל חי וקים בן ישי (ב"א תתקכ"ד) רבי חיים ב"ר בצלאל מוירמייזא (באר מים חיים על פירש"י - שמ"ח) מורינו הבעש"ט הקדוש רבי ישראל ב"ר אליעזר (תק"כ)

הרה"ק רבי אברהם מרדכי מגור ב"ר אריה יהודה לייב (תש"ח)

יום חמישי ז' זיון

הגר צדק מוילנא אברהם בן אברהם (תק"ט) הגה"ק רבי ראובן זעליג ב"ר צבי בענגיס אב"ד ירושלים ת"ו (תשי"ג)

יום שישי ח' סיון

הרה"ק רבי ישכר בעריש מוידויטשוב ב"ר יצחק אייזיק מכפר ספרין (תקצ"ב)

זכותם תגן עלינו ועל כל ישראל אמן

פרפראות

אחד מנכדי הבעש"ט הקדוש זיע"א הביא פעם אחת מנחה להרה"ק רבי דוד משה מטשארטקוב זיע"א את הספר "ילקוט שמעוני" שלמד בו הבעש"ט, שבא לו מירושה מאבותיו. כשמסר את הספר לידו של הצדיק ופתח אותו, נמצאו בתוכו שערות מדיקנא קדישא של הבעש"ט, ציוה הצדיק לספור אתם ונמצאו במספר שש, שלוש לבנות ושלוש שחורות. לקח רבי דוד משה את השערות ונשק אותן, ואמר שהן קדושות כמו ספר תורה.

קרית קרעטשניף רחובות

טל': 052-7144471 מייל: sipureitzadikim@gmail.com

בחסות "דודי קאר"
הסוכן החרדי שלך להשכרת רכב
מכל החברות 052-7655-222

הר"ר ירמיהו אהרן ליכטנשטיין הי"ו
לרגל הולדת בנו נ"י למזל טוב
יזכו לתענוג ונחת ממנו ומכל יוצ"ח